

РЕШЕНИЕ

№ 4736

гр. София, 11.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в публично заседание на 15.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **6489** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) и чл. 84, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Т. Ш. М., ЛНЧ: [ЕГН], [дата на раждане], в [населено място], Турция, гражданин на Турция, с адрес: [населено място],[жк], [улица], ет. 2, ап. 4, срещу Решение № 1623 от 07.06.2021 г. издадено от Заместник-председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ при МС), с което е отхвърлена молбата на оспорващия за предоставяне на международна закрила.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на решението поради неправилно приложение на закона и съществени процесуални нарушения. Наведени да доводи, че е налице нарушение на чл. 35, чл. 36 от АПК и чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, а именно, че административният орган не се е съобразил с указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени с Решение № 6057/04.11.2020 г., постановено по административно дело № 9600/2020 г. по описа на АССГ, с което е отменено Решение № 7-В/11.09.2020 г. на Интервюиращ орган при ДАБ-МС, постановено по последваща молба за закрила, подадена от жалбоподателя. Подробни съображения, излага в депозираната жалба. В съдебно заседание жалбоподателят лично се явява, представлява се от адв. С., който поддържа жалбата, по изложените в нея съображения и моли същата да бъде уважена.

Ответникът – Заместник-председателят на Държавната агенция за бежанците при МС, в съдебно заседание се представлява от юрисконсулт К., който оспорва жалбата и

моли същата да бъде отхвърлена.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена се представлява от прокурор Ц., която излага становище за неоснователност на депозираната жалба и моли съда да я отхвърли.

Административен съд София - град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано с молба за предоставяне на международна закрила с рег. № УП-10580 от 12.09.2016 г., в която жалбоподателят се представил като А. Х., гражданин на С. /л.329/.

С Решение № 2454 от 13.02.2017 г., издадено от Заместник-председателя на ДАБ при МС, производството е спряно на основание чл. 77, ал. 1, вр. чл. 14, т. 2 ОТ ЗУБ – тъй като чужденецът е напуснал самоволно адреса си в РПЦ – Х. без да уведоми ДАБ /л.307/. С Решение № 11910 от 26.04.2017 г. на Решаващ орган ДАБ чужденецът е приет обратно на територията на страната по искане на Република У. /л.306/.

От страна на чужденеца, представил се с имена – А. Х. М., гражданин на С. е подадена молба с рег. № УП10580/15.05.2017 г. за възобновяване на производството по предоставяне на международна закрила от Република България. Видно от съдържанието на същото, чужденецът е заявил, че е избягал от РПЦ „Х.“, за да отиде при сестра си в Ш.. Посочил е, че е роден в С., като преди 25 години е избягал заедно с родителите си от С. в И. и е пребивавал там /л.300/. В тази връзка е издадено Решение № 10297/23.05.2017 г. на Заместник-председател на ДАБ-МС, с което на основание чл. 77, ал. 2 от ЗУБ е възобновено производството по предоставяне на международна закрила.

С оглед възобновяване производството по предоставяне на международна закрила, с молителя е проведено интервю, обективизирано в Протокол с рег. № УП 10580/05.06.2017 г. В хода на проведеното интервю, молителят не е потвърдил първоначално заявената от него самоличност, като е посочил имената –Т. Ш., както и че е кюрд от Турция. Впоследствие от негова страна е представена, издадена в Турция карта за самоличност на името на Т. Ш. М., роден в [населено място], Турция. Молителят е обяснил, че се е представил за сириец, тъй като българските власти предавали турските граждани на Турция. Посочил е, че е напуснал Турция през 1993 г. за И., където останал до 27.07.2016 г., когато нелегално е влязъл в Турция. В средата на август 2016 г., нелегално е влязъл на територията на Република България. Съобщил е за проблеми в Турция, тъй като е кюрд, както и, че през 1992 г. той, баща му и чичо му били изтезавани в затвор в [населено място], където ги питали дали членове на П. са посещавали къщата им. Задържали ги, защото съдействали на партията – чичото раздавал доброволно храна, когато бойци на П. идвали в селото. Чичото Х. Ш. бил две години в затвор в Д.. Посочва, че от 1993 г. участва в техните политически движения. Напуснал Турция за И. като 16-годишен, за да се присъедини към П. и оттогава не се е връщал там. От 1993 г. до 1998 г. бил член на П. в И., като раздавал хранителни продукти на бойците. При едно от пътуванията до тях – в планината З., между И., И. и Турция, молителят се загубил и замръзнал в снега. Затова ампутирали пръстите на краката му. После официално подал заявление за напускане на партията. Тогава се оженил, построил къща в лагера в [населено място], И., намерил си работа и спрял да се занимава с политика. Като конкретен повод за напускане на И. е посочил, че условията на живот не били добри, а и П. го

притеснявала, защото бил предател. Всяка нощ охранявал лагера, а през 2015 г. когато в него нахлули бойци на ИД, и едва спасил децата си. През 2016 г. напуска И. насочвайки се към Европа, за да имат децата му по-добро бъдеще. Психиката им била увредена заради военните действия. Сочил, че в Турция не е бил член на П., но е симпатизирал, тъй като е национално кюрдско движение. Поддържа, че не може да се върне в Турция, тъй като не е отбил военна служба и ще го убият, тъй като е кюрд. Напуснал И. заради ИД. Един месец преди да напусне И. изпратил жена си и децата си в Турция – при неговите и нейните родители. Но в Турция имало война, поради което искал да се събере със семейството си в България и да работи.

С молителя е проведено повторно интервю на 07.06.2017 г., по време на което той посочва, че през 2000 г. е отишъл в [населено място], И., там бил настанен в лагер под закрилата на ВКБООН, и от 2003 г. е регистриран като бежанец в лагера. Получил е карта за временно пребиваване в И. за три години. От 2015 г. не им продължили картите, поради нахлуването на ИД. Сключил е брак през 2005 г.

Представено е писмено обяснение от 14.06.2017 г., в което Т. Ш. посочва, че селото, в което е роден – [населено място], [община], си остава кюрдско, поради което са измъчвани от турците в продължените на стотици години. Лично той през 1992 г. е бил арестуван и измъчван, а през 1993 г. турските власти опожарили селото му. Поради тази причина, през 1993 г. той напуснал Турция, качил се в планина в И. и се присъединил към партизаните от Работническата партия на К. (П.). Там останал 4 години – предоставял храна от помощите на партизаните от П.. При едно от ходенията си в планината през 1998 г. се загубил и замръзнал в снега. Тогава подал официално молба за напускане. Отишъл в лагер в [населено място], И., където живял 17 години и бил регистриран от ВКБООН. Животът бил много труден и разбрал, че няма бъдеще за децата му. Свързал се с трафикант в [населено място], който му изготвил фалшив сирийски документ за самоличност и на 27.07.2016 г. напуснал И..

На 18.08.2017 г. с чужденеца е проведено трето интервю, на което установява идентични факти. От негова страна е посочено, че от 24 години не се е завръщал в Турция, не е бил женен там. Преди един месец брат му С. Ш. му оказал съдействие за издаване на нова лична карта в Турция с дата на издаване 20.08.2012 г., представена по делото /административно дело № 8266/2018 г., л.72/.

В тази връзка е постановено Решение № 1760 от 18.07.2018 г. на Председателя на ДАБ при МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, на кандидата е отказано предоставяне на статут. Административният орган е изложил мотиви за липса на предпоставките по чл. 8 и чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Изтъкнато са редица несъответствия в бежанската история, представянето на чужденеца с чужда самоличност, използването на фалшиви документи. Обсъдена е обстановката в Турция, където се намирили родителите и семейството на кандидата, както и обстановката в И., но е прието, че те не дават основание за опасения от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951 г.

С Решение № 5395 от 16.08.2019 г., постановено по административно дело № 8266/2018 г. по описа на АССГ е отхвърлена жалбата на чужденеца срещу Решение № 1760 от 18.07.2018 г. на Председателя на ДАБ-МС. Съдебното решение е оставено в сила с Решение № 7767 от 18.06.2020 г., постановено по административно дело № 12654/2019 г. по описа на ВАС, IV-то отделение.

На 02.09.2020 г. от страна на Т. Ш. М. е подадена последваща молба за международна закрила с рег. № 1270/02.09.2020 г., в която е посочено, че при евентуално връщане в

Турция ще бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, както и тежки заплахи срещу живота му и на неговото семейство. Във връзка с подадената последваща молба за международна закрила е издадено Решение № 7-В/11.09.2020 г. на Интервюиращ орган при ДАБ-МС, с което последващата молба на чужденеца не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила. Прието е, че не са налице никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното положение на чужденеца или относно държавата му по произход. Така издаденото решение е оспорено по съдебен ред. С Решение № 6057/04.11.2020 г., постановено по административно дело № 9600/2020 г. по описа на АССГ, Решение № 7-В/11.09.2020 г. на Интервюиращ орган при ДАБ-МС е отменено и административната преписка е върната на административния орган, със задължителни указания по тълкуване и прилагане на закона /влязло в сила на 04.11.2020 г./. Прието е, че в хода на административното производство са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които са лишили молителя от възможността да ангажира релевантните писмени доказателства в административното производство и установените нови обстоятелства.

От страна на молителя, непосредствено след издаване на съдебното решение, е подадена последваща молба за получаване на международна закрила с рег. № УП10580/02.12.2020 г. по описа на ДАБ-МС /л.88/.

От административната преписка се установява, че чужденецът е получил копие от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила; относно връчване на решенията в превод на „турски език“, в потвърждение на което на последната страница на екземпляра им се е подписал лично. Съставена е Е. дактилоскопна карта с референтен номер: ВР109С1604190001. ВР106С2012020001. Във връзка с образуваното производство е изискано и становище на ДАНС, в отговор на което с писмо от 11.01.2021 г. е посочено, че ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила на жалбоподателя, в случай че отговаря на изискванията и условията по ЗУБ (л.61).

Във връзка с указанията, дадени с отменителното решение, административният орган е предоставил възможност на молителя да представи писмени доказателства във връзка с изложените от него в молбата – страх за живота си в държавата си по произход.

В хода на административното производство с молителя са проведени две интервюта, обективирани в Протокол от проведено интервю с рег. № УП 10580/09.12.2020 г. и в Протокол от проведено интервю с рег. № УП 10580/05.03.2021 г.

По време на интервюто, проведено на 09.12.2020 г., молителят посочва, че през 1992 г., селото, в което е живеел, е изгорено, както че той, заедно с баща му, чичо му, е бил задържан, разпитван и измъчван от турските власти в продължение на една седмица. Заявил е още, че през следващата 1993 година в [населено място] са се водили улични сражения между членове на прокюрдската организация П. и турските официални власти. Посочил е още, че по това време многократно е участвал в протести срещу полицията, както и че е бит от властите. Твърди, че през м. Март през същата година е преминал в К., И. и че се е присъединил към организацията П.. Станал е член на тази партия на шестнадесет години, както и че длъжността му е била свързана да приготвя

и доставя хранителни продукти в укрытията на нейните бойци. През 1998 г., поради измръзване е претърпял ампутация на пръсти на краката си, след което се е отказал от членството си в П.. През лятото на 2016 г. е преминал нелегално от И. в Турция с фалшиви сирийски документи, че е прекосил родината си транзитно, като е останал само седем дни в [населено място]. Посочва, че през Август 2016 г. е преминал нелегално на територията на Република България с помощта на трафикант. Декларира, че не може да се върне в Турция, защото като кюрд и член на организацията П. изпитва страх да не бъде убит или осъден на затвор. Негова леля, която е била член на ПЕЖА – иракския клон на П., се е върнала в Турция и се е признала за виновна пред властите, които са я осъдили на седем години затвор. Допълва, че не желае да се завърне и да се признае за виновен пред турските власти, защото е много огорчен от случващото се в родината му и защото като член на П. го очаква по-тежко наказание от наложеното на леля му. Чужденецът е заявил, че неговата съпруга и децата му живеят в [населено място], Турция, както че им помага финансово с банкови преводи. Допълва, че в същия град живее неговата майка, петимата му братя и една от сестрите му, омъжена там. Неговият баща, втората му съпруга, един от братята му и една от сестрите му живеят в село до [населено място]. Относно роднините си заявява, че нямат никакви проблеми в Турция, работят и живеят необезпокоявани. Допълва, че съпругата му е била повикана на разпит в полицията, три пъти, като са и задавани въпроси относно членството му в П. и сегашното му местонахождение. Пояснява, че тя му е изпратила писмо чрез електронно приложение, в което е описала задаваните и въпроси. Заявил е, че ще представи писмено копие на това писмо пред органите на ДАБ-МС, заедно с получено писмо от брат му М. Ш.. Допълва, че преди пет месеца М. Ш. е бил задържан и изтезаван в полицейски участък в [населено място] и че причината за това са негови публикации в интернет пространството за протести на партия Х. /Демократична партия на народите/ относно навлизането на турски войски в С. и И.. Декларирал е, че неговите чичо, баща и братовчед, също са били задържани и разпитани от властите, както и че семейството му в Турция е под наблюдение, защото поддържа П. и се бори за правата и родината си. Допълва, че ще представи, писмо адресирано до българските власти от далечния му роднина З. А., председател на организация на кюрдите в Б., в което подателят е посочил опасностите, касаещи молителя в Турция.

По време на интервюто, проведено на 05.03.2021 г., молителят заявява, че роднините му в Турция нямат финансови проблеми и че братята му притежават магазин за антикварни вещи. Заявява, че на 06.01.2021 г., домът на неговата майка е бил претърсен от полицаи, които са разпитвали къде се намира той и все още ли е член на П.. Неговите съпруга и баща са заявили пред полицията, че живее и работи в Б.. Допълва, че другата причина, поради която търси закрила в Република България е, че в И., където е живял повече от десетилетие липсва сигурност, поради присъствието на терористичната организация „Ислямска държава“. Посочва, че къщата му в лагера „М.“, е станала собственост на организацията П. и че жилищният район е бил бомбардиран след неговото заминаване. Пояснява, че не е избрал да замине за столицата А., защото президентът на К., М. Б. не приема членове на П. и че ако се върне ще може да живее в [населено място] и С., въпреки че там няма сигурност и бъдеще. Изтъква, че желанието му е да се установи в европейска държава, за да подсили бъдещето на семейството си. Обяснява, че не е служил в турската армия и че ако се върне в Турция ще бъде осъден на затвор по обвинение, че е членувал в П.,

което за властите е по-тежко обвинение от това, че не е отслужил военната си служба. Допълва, че не разполага с писмени доказателства, че към момента е издирван от държавните власти. Декларира, че брат му М. Ш. не е викан скоро в полицията и че не е член на политическа партия в Турция, но както цялото му семейство, така и той също подкрепя Х. и П.. В подкрепа на устните си твърдения в хода на производството, чужденецът е представил пред органите на ДАБ-МС следните писмени доказателства – две страници, фотокопие на писмо с ръкописен текст на турски език, подписано от Л. Ш.; една страница, фотокопие на писмо с ръкописен текст на турски език, подписано от М. Ш.; една страница, фотокопие на писмо с печатен текст на турски език, подписано от З. А.; една страница – фотокопие от идентификационна карта от компания Д. – на турски език /л.47-50/.

По подадената молба за закрила на Т. Ш. М., е изготвено Становище с рег. № УП 10580/29.03.2021 г. от младши експерт в Отдел „ПМЗ – кв. В.“, РПЦ – С., с което след преценка на доказателствата по административната преписка е предложено на чужденеца да се откаже предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут /л.30/.

В хода на административното производство е приета Справка с вх. № МД-111/02.03.2021 г., която е подробно обсъдена от административния орган в издадения от него акт /л.31-38/.

Постановено е обжалваното решение, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут по смисъла на чл. 8, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗУБ поради липса на материалноправните основания за това. Решаващият орган е приел, че общата обстановка в Турция показва наличие на напрежение и известно изоставане в спазването на човешките права и свободи. Въпреки това няма доказателства за това, че ситуацията достига до границите на безогледно насилие, породено от въоръжен конфликт или от неспособност на официалните власти да противодействат ефективно на определени въоръжени групировки. Прието е, че макар да са регистрирани отделни инциденти, свързани със сигурността, те нямат масов характер и техният мащаб не се доближава до утвърдените критерии за безогледно насилие. Въпреки това обстановката по сигурността в страната сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на причините, изброени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Изложените мотиви и факти по време на интервюто също не представляват основания за получаване на статут на бежанец. Причините за напускане на страната по произход са от личен характер, спрямо Т. Ш. М. няма осъществено преследване, нито съществува риск от бъдещо такова. В хода на административното производство, административният орган не е установил факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на жалбоподателя. От анализа на фактическите обстоятелства, както и от изявленията на чужденеца по време на проведените интервюта налага извода, че в конкретния случай не става въпрос за лице, нуждаещо се от международна закрила, а за „мигрант“.

Решаващият орган е приел, че не са налице и предпоставките за представяне на хуманитарен статут, тъй като Т. Ш. М. не е бил принуден да напусне държавата си по произход поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито като изтезание, нечовешко или унизително отнасяне. Административният орган е приел, че в случая спрямо него и семейството му не е налице заплахата, поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход. Обсъдени са представените писмени доказателства от молителя, във връзка с изложените от него твърдения. Прието е, че същите са с ниска степен на достоверност, предвид, че са подписани от неговите роднини и съпруга. Установено е, че същите са изготвени почти по едно и също време като датировки – 17.10.2020 г., 23.10.2020 г. и 07.11.2020 г., като първите две писма са представени за първи път в хода на съдебното производство по административно дело № 9600/2020 г. по описа на АССГ. Не са представени официални документи в превод, които да удостоверят, че действително е издирван от турските власти.

Посочените лични мотиви на молителя не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед

предоставяне на статут по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Административният орган е приел, че по отношение на разпоредбата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, където административният орган се произнася в условията на оперативна самостоятелност, посочените от чужденеца лични мотиви за желанието му да получи статут и да замине в Европа, не се оценяват като хуманитарни с оглед предоставянето на хуманитарен статут.

При така установеното по фактите, съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е допустима като подадена в срок от надлежно лице и при наличието на правен интерес от оспорване на акта.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 от АПК), на основанията, посочени в чл. 146 от АПК, Съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на ЗУБ – Заместник-председателят на агенцията, съгласно представена по делото Заповед № РД05-803/14.12.2020 г., издадена на основание чл. 52 от ЗУБ, издадена от Председател на ДАБ при МС, с която на Заместник-председателя са делегирани правомощията по чл. 48, ал. 1, т. 1 и чл. 48, ал. 1, т. 2, т. 3 и т. 4 от ЗУБ.

При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. В процедурата не са нарушени чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. При издаването на акта е спазена предвидената в закона форма, изложени са мотиви от фактическа и правна страна.

Съгласно разпоредбата на чл. 1а, ал. 2 от ЗУБ, международната закрила включва предоставянето на статут на бежанец или на хуманитарен статут. Чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, определя предпоставките, при наличието, на които може и следва да се предостави статут на бежанец, а именно „Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея“. Предпоставките включват: основателни опасения от преследване въз основа на някои от признаците – раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група; въз основа на това да се намира извън държавата си по произход и най-накрая да не може или да не желае да се ползва от закрилата на държавата по произход.

Разпоредбата на чл. 9 от ЗУБ, определя предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, а именно „Хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец“ и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция, или 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Във връзка с така посоченото и във връзка със събраните по делото доказателства, включително изнесената лична история на жалбоподателя при направеното от него интервю, настоящият съдебен състав намира, че административният орган законосъобразно е достигнал до извода за липса на предпоставките за предоставянето на статут на бежанец и за предоставянето на хуманитарен статут.

Съдът, намира, че не са налице материалноправните предпоставки по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец по отношение на жалбоподателя, тъй като изнесените от него факти не обосновават основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение. В проведеното интервю, както и от събраните доказателства не се установява да е имало конкретна заплаха и той да е бил преследван. Още повече, че самият жалбоподател изрично посочва, че лично не е бил преследван въз основа на някои и от

посочените признаци и в частност по признак религия.

Правилно административният орган е посочил, че изложените от жалбоподателя устни доказателства в молба с вх. № РД 09-В-977/02.12.2020 г. са идентични с представените от него факти и обстоятелства в първото производство по международна закрила по молба вх. № 3464/12.09.2016 г., са преклудирани. Същите са обсъдени детайлно в Решение № 5395/16.08.2019 г., постановено по административно дело № 8266/2018 г. по описа на АССГ, оставено в сила с Решение № 7767/18.06.2020 г., постановено по административно дело № 12654/2019 г., по описа на ВАС. Същите са оценени като неоснователни, като изводите на административния орган за приети за правилни и законосъобразни в тази насока, а именно – че молителят не е бил обект на преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ и поради това не са налице предпоставките за предоставяне по ал. 1 на чл. 8, предвид позоваването му на факти и обстоятелства, случили се в по-отдалечен период от време, като същите са неотнормими към молбата му за закрила, във връзка, с която е постановено оспореното в настоящето съдебно производство решение.

Безспорно от съществено значение е и обстоятелството, че жалбоподателят се е представил с четири различни самоличности, от негова страна е заявена противоречива информация, относно годината на задържането му от турските власти и роднините му, а които е изтезаван от тях. Изложените от него мотиви, правилно са възприети като недостовърни и противоречиви, включително и представените доказателства относно неговото членство в П., респективно и изложените от него опасения за живота му в Иракски К.. Съдът, споделя изводите, че турският гражданин е напуснал И. по икономически причини. Лично и непосредствено от негова страна е декларирано, че целта му е била да се установи в Ш., при неговата сестра, в тази връзка както се установи е използвал фалшиви документи за самоличност, с които е преминал през територията на Турция и Република България, достигайки до У..

В хода на административното производство са обсъдени подробно изложените от молителя факти и обстоятелства, за които чужденецът твърди, че са се проявили непосредствено след приключване на предходните производства за предоставяне на международна закрила. Относно изложените от молителя устни доказателства, в хода на двете проведени интервюта, настоящият съдебен състав намира същите за противоречиви, от една страна същият излага твърдения, че близките му са притеснявани от полицейските власти заради него, и той е издирван, от друга страна, заявява, че близките му имат нормален живот в Турция и нямат проблеми с официалните власти. Липсват безспорни доказателства, че близките му са били преследвани, съдени или осъждани заради членство в П.. Същите тези факти, са установени и в хода на предходните административни производства по предоставяне на международна закрила на молителя и това води до извод, че за чужденеца не са налице нови доказателства, обосноваващи, че при неговото завръщане в родината му по произход той ще бъде подложен на преследване, тормоз и животът му ще бъде застрашен.

Настоящият съдебен състав намира за правилни изводите на административния орган относно твърденията на чужденеца, че ще бъде осъден в държавата си по произход, поради обстоятелството, че не е отбил задължителната си военна служба. В тази връзка в Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец на ВКБООН, и по-конкретно в глава „V“, „B“ е дадено тълкувателно определение за дезертьори и лица, отклоняващи се от военна служба. Безспорно в Турция военната служба е задължителна и неизпълнението на това задължение е наказуемо по закон, това отклонение се счита за криминално престъпление. Безспорно, лице, което е дезертирало или избягало от военна служба поради неприязън към военната служба или страх от военни сражения не попада в категорията на бежанец. От събраните доказателства по делото, не се установи, че изпълнението на военна служба от страна на Т. Ш. М. означава участие във военни действия, които противоречат на неговите политически, религиозни или морални убеждения, респективно, че военната му служба предполага извършване на престъпление от негова страна или пък деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1

от ЗУБ. Освен това е установено, че чуждият гражданин е претърпял ампутация на пръстите на краката си, и това както е посочил административния орган е факт, че той е негоден за наборна военна служба. Отделно от това, по време на интервюто от 05.03.2021 г., чужденецът заявява, че е навършил четиридесет и четири години, и в тази връзка не отговаря на определената пределна възраст за наборен военнослужещ в Турция. Същият този факт е установен и от приобщената в хода на административното производство Справка с вх. № МД-111/02.03.2021 г., а именно: „мъжете на възраст от 20 до 41 години, отговарят на условията за военна повинност и следва да преминат военна служба за шест месеца“.

Настоящата съдебна инстанция споделя изцяло изводите на административния орган относно представените в хода на административното и съдебно производство, писмени доказателства – фотокопия на писма, в превод от турски език. Същите действително представляват неотнормирани документи към молбата за предоставяне на международна закрила на чужденеца. Действително следва да се третира с ниска степен на достоверност и липса на обективност предвид, че са изготвени от съпругата на молителя и неговия далечен роднина. Отделно от изводите на органа за роднинската връзка, следва да се има предвид, и че в същите се говори за факти и обстоятелства, които са установени като неоснователни в предходните административни и съдебни производства. Друг съществен момент в тази насока е датировката на тяхното изготвяне, както се посочи по-горе в съдебния акт – 17.10.2020 г., 23.10.2020 г. и 07.11.2020 г. Безспорно същите са изготвени в период около двадесет дни, непосредствено преди проведено съдебно заседание на 28.10.2020 г. по административно дело № 9600/2020 г. по описа на АССГ, образувано по жалба на молителя срещу Решение № № 7-В/11.09.2020 г. на Интервюиращ орган при ДАБ-МС, с което последващата молба на чужденеца не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила. Съгласно изявленията на молителя, обективирани в протокола от проведено интервю от 05.03.2021 г., писмото от неговия далечен роднина З. А., е написано след като жалбоподателят и баща му са помолили А. за помощ. От съдържанието на представения документ на л.50, е видно, че помощта е под формата на писмо, адресирано до компетентните органи и се вероятно се касае до съдебната инстанция, разгледала жалбата на молителя по предходното производство по предоставяне на международна закрила, както е установил и административния орган. Съдът намира изводите на административния орган относно З. А. за правилни, а именно: в случай, че той действително е член на Изпълнителния комитет на Националния конгрес на К. в Б. и бивш член на турския парламент, е следвало писмото да се изготви в официална форма, а не просто към текст да бъде прикрепена визитна картичка.

Настоящата съдебна инстанция споделя изводите на административния орган и по отношение на информацията, съдържаща се в писмото, изготвено от съпругата на чужденеца. Действително тази информация е недостатъчна и недостоверна. Правило е прието за озадачително, защо съпругата на жалбоподателя го е уведомила писмено относно поставените и въпроси от турските официални власти по отношение на него непосредствено петнадесет дни след изпратеното от неговия брат писмо на дата 07.11.2020 г. Видно от протокола от проведеното интервю на 05.03.2021 г., се твърди, че съпругата е била посетена три пъти от полицейските власти, следователно същата е разполагала с реалната възможност да уведоми съпруга си по-рано за случилото, респективно да се представят и съответните доказателства за това.

Недоказани остават и твърденията на молителя, че срещу него е имало образувано дело/процес в държавата му по произход, поради дейността му като член на П.. В тази връзка не се представиха никакви доказателства от негова страна. Относно представената карта, издадена от компания „Д.“, действително този документ е бил приложен към момента на пребиването на молителя в И., там той е работил с готвач и както е приел административният орган това няма връзка с неговите опасения за завръщането му в Турция. Нито в хода на административното, нито в хода на съдебното производство, от страна на молителя не е представен документ, получен от Върховния комисариат на ООН за бежанците в Република

България.

Следователно правилни са изводите на административния орган, че за молителя няма нови писмени факти и обстоятелства, доказващи по безспорен начин, че в Турция той ще бъде преследван и животът му ще бъде застрашен. Същият извод следва и от представеното в хода на съдебното производство обяснение от молителя, същото съдържа факти и обстоятелства, които са обсъдени в предходните административни производства.

Наличието на всичко изложено – установените противоречия в хода на интервюта и в хода на съдебното производство, както и с оглед представените доказателства водят до основателно съмнение, че изложеното от жалбоподателя, е посочено само и единствено с цел обслужване на защитната му теза и получаването на статут на бежанец. Настоящият съдебен състав намира, че не са изложени убедителни факти, които да навеждат наличие на заплахата за жалбоподателя с оглед политическа принадлежност. Нещо повече, самият жалбоподател заявява в хода на интервюто, че желанието му е било да замине при сестра си в Ш.. Съдът намира, че събраните в съдебното производство доказателства, включително данните от проведените интервюта, при приложение на глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец, издаден от службата на Върховния комисариат на ООН за бежанците, сочат на извод, че жалбоподателят е мигрант (лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951г. и Протокола от 1967г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде), а не лице, търсещо закрила поради обстоятелствата по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ.

По така изложените съображения, правилен и законосъобразен се явява изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец.

В тази връзка, Съдът намира, че по отношение на жалбоподателя не са налице предпоставките и причини същият да се завърне в страната си по произход с оглед на характера на посочените причини, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, въз основа на които да се представи статут на бежанец. Не се установява жалбоподателят да е бил обект на преследване от някой от субектите по чл. 8, ал. 3 от ЗУБ, както и по отношение на него да е извършено някое от действията по преследване, съобразно чл. 8, ал. 5 от ЗУБ. Поради изложеното, настоящият съдебен състав намира, че е законосъобразна преценката на административния орган за липсата на основания за предоставянето на статут на бежанец.

На следващо място, Съдът намира, че не са налице и материалноправните предпоставки за предоставянето на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Това е така, тъй като видно от протокола от проведените интервюта и събраните доказателства не се установява жалбоподателят да е бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко и унизително отнасяне, тежки и лични заплахи срещу живота и личността му като гражданско лице в случай на вътрешен или международен военен конфликт. . В тази връзка неоснователни са изложените в жалбата възражения, че не е обсъдена бежанската история на жалбоподателя, респективно обстановката в Турция, чиито гражданин е жалбоподателят. Съгласно чл. 9 от ЗУБ, такъв статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки заплахи срещу живота или личността му, като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. В случая не е налице никоя от тези хипотези на цитираната правна норма. В тази връзка, правилно административният орган е приел, че информацията от проведените интервюта, не следва да се кредитира като достатъчна за предоставяне на международна закрила.

При разглеждането на този въпрос, Съдът съобрази Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие за „посегателство“ в чл. 15, буква в) от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти за условията за

предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя, обхващащо една по -обща опасност от посегателство като се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на цивилно лице, а не определено насилие. Освен това, тези заплахи са присъщи на обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт“, какъвто в случая не се установи.

Съгласно посоченото решение на СЕС, чл. 15, буква в) от Директивата във вр. с чл. 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. В случая не съществуват такива сериозни и потвърдени основания.

В нормата на чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ, е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Това изискване е изпълнено, тъй като административният орган е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила, конкретно предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно общото правило на чл. 35 от АПК, решението е издадено при изясняване на обстоятелствата от фактическа страна. Датата, към която следва да се преценява ситуацията в държавата на произход по отношение наличието на обстоятелствата по чл. 9, ал. 1 ЗУБ е датата, когато Съдът се произнася по случая. В тази връзка Съдът изиска актуална справка за ситуацията в Република И., включително и по отношение на актуалната обстановка в Иракски К. към 31.05.2022 г., относно положението на кюрдите – йезиди и отношението на кюрдите към тях.

От представените от страна на ответния административен орган справка се установява, че на цялата територия на И. действат множество вътрешни сили за сигурност. Иракските сили за сигурност са организирани административно в рамките на министерствата на вътрешните работи и на отбраната, както и в рамките на квазиминистерската Служба за борба с тероризма. Редовните въоръжени сили на И. и вътрешните правоприлагащи органи действат в посока на поддържане на реда в страната, работейки успоредно с Комитета за народна мобилизация – спонсорирана от държавата военна организация, съставена от приблизително 60 милиции, известни също като Сили за народна мобилизация. Правителството, включително чрез кабинета на Министър – председателя, предприема някои стъпки за идентифициране, разследване и наказателно преследване, но рядко наказва служители, отговорни за извършването или оторизирането на нарушения на правата на човека. Конституцията и законите на И., предвиждат свобода на вътрешното движение, пътуването в чужбина, емиграцията и репатрирането, но правителството не зачита последователно тези права. През 2021 г. условията на религиозна свобода в И. леко се подобряват, но в някои области остава загриженост. Както федералното правителство на И., така и регионалното правителство на Иракски К. предприемат няколко положителни стъпки - премиерът М. ал К., например определя 6 март за национален празник, посветен на етническото и религиозно многообразие в страната. През Март 2021 г., иракският парламент приема Закон за оцелелите йезиди, за да компенсира членовете на въпросната етно-религиозна общност, а през 2021 г., премиерът на

Иракски К., М. Б. обявява А., християнското предградие на А., за квартал, давайки на жителите му повече власт в техните местни дела.

Двете основни кюрдски политически партии, Демократичната партия на К. и П. съюз на К., поддържат независим апарат за сигурност. Съгласно федералната конституция, регионалното кюрдистанско правителство има право да поддържа вътрешни сили за сигурност, но П. съюз на К. и Демократичната партия на К., отделно контролират допълнителните военни части на П. (кюрдските военни сили), както и отделни полицейски сили под номиналния контрол на Министерство на вътрешните работи на регионалното правителство на К.. Въпросните две партии също така поддържат отделни разузнавателни служби, номинално организирани под юрисдикцията на Съвета за сигурност на Иракски К.. На 25.05.2022 г., премиерът на Иракски К., М. Б., заявява, че дискусиите с много официални лица на Световния икономически форум в Д., генерират „силен интерес“ към инвестиции в региона на К.. На същата дата в кюрдистанската столица А. стартира първият международен строителен панаир с участието на 210 местни и чуждестранни компании. Целта на този панаир е да се развие индустрия в Иракски К. чрез излагане на най-новите строителни материали и предоставянето им за местните строителни компании в региона. На 26.05.2022 г., Съветът за сигурност на ООН удължава мандата на Мисията на ООН за подпомагане на И. с още една година, до 31.05.2023 г. и възлага задача да подкрепи сътрудничеството между правителството на И. в [населено място] и регионалното правителство на Иракски К. в А.. В специално издадената за случая резолюция е посочено, че специалният представител на ООН и UNAMI, следва активно да подкрепят правителството на И. и регионалното правителство на К. да работят заедно и да участват в редовен и структуриран диалог за разрешаване на нерешени въпроси, включително разпоредби за сигурност, бюджетни договорености и управлението на петролните и газови ресурси на И., както и за прилагане на съществуващите споразумения, включително Споразумението за Синджир от 2020 г. Според някои източници, йезидите в Иракски К. продължават да изпитват дискриминация, когато отказват да се самоидентифицират като кюрди. Съгласно тези доклади, само онези йезиди, които публично се идентифицират като кюрди, могат да получат ръководни постове в управлението на автономния регион. Последователи на признати религиозни групи, включително бахаи, признати само в Иракски К. и йезиди – признати както от централното правителство, така и от кюрдското регионално, съобщават, че кюрдските власти им позволяват да честват своите религиозни празници и фестивали без намеса или заплашване. Й. общност в район на С. съобщава, че откакто установява контрол над части от района, Кюрдската работническа партия /П., обявена за терористична организация в САЩ/ е отвлякла йезидски деца с цел да ги вербува. Не е ясно колко отвлечения са станали през 2020 г., но според йезидите, П. също така е изплащала месечни заплати на семейства йезиди, за да наеме младежи на 14 години. Тези млади хора, според съобщенията, са преминали военна подготовка на П. в планината К., където било подложени на „промиване на мозъци“ и не им е било позволено да се свържат със своите семейства. Й. жена е била тормозена и заплашвана от П., от както групата е отвлякла сина и преди шест години. Назначеният от Кюрдската демократична партия, кмет на С., г-н М. Х., който в края на годината е изтеглен в Д., докато кмет „в сянка“, назначен от П., действа в част от окръг С., заявява, че П. поддържа тайни затвори в С. и че откакто поема контрол над части от областта, същата организация е арестувала повече от 70 йезиди. През октомври 2020 г., централното правителство и кюрдистанските власти постигат споразумение за сътрудничество с Мисията на ООН за подпомагане на И. относно рамка за сигурността и политическата администрация на област С., както и обещание за бъдещи усилия за възстановяване и развитие. Всеобхватното споразумение за С. призовава за нов кмет и административни комитети за окръг С., местна полиция за сигурност, състояща се от йезиди, премахване на милициите на П. и РМФ и разширяване на усилията за възстановяване в подкрепа на доброволното завръщане на йезидите, все още разселени в Иракски К. и в чужбина. Различни политически разногласия спират напредъка и споразумението все още не е

изпълнено в своята цялост. От общо 329 места в парламента, законът запазва девет за малцинствата: пет за кандидати – християни, съответно от провинциите Б., Н., К., А. и Д., и по едно за йезидите, сабео – мандейците, шабаките и за фаилските кюрди в провинция У.. Членове на малцинствени групи, включително трима йезиди и за първи път двама какаи, успяват да спечелят допълнителни места в парламента заради разпределението на квотите. През м. Март 2021 г., иракският парламент приема Закон за оцелелите йезиди, с който се създава нова дирекция към Министерството на труда и социалните въпроси. Дирекцията за оцелелите е упълномощена да предоставя психосоциална подкрепа и компенсации на жертвите на ИД. Към 01.10.2021 г., правителството нито е финансирало изцяло, нито е издало правилник за прилагане на иначе приетия закон.

При така посоченото в справката, настоящият съдебен състав намира, че при тези условия, спрямо жалбоподателя не е налице заплахата поради ситуация на безогледно насилие в държавата и по произход, включително и в Иракски К., противно на доводите на жалбоподателя, изложени в жалбата и в хода на последното съдебно заседание по делото.

Следователно законосъобразно административният орган е приел, че в конкретния случай не може да се приеме, че жалбоподателят е заплашен при завръщането си и пребиваването си на територията в Турция, респективно Иракски К., има реална опасност да претърпи тежки заплахи. В тази връзка следва да се отбележи, че от събраните в хода на делото доказателства не се установява да е имало и да има заплахи за живота и сигурността му, основани на някои от признаците по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

И не на последно място, Съдът намира, че липсват и предпоставките за прилагане на принципа „забрана за връщане“ по чл. 4, ал. 3 от ЗУБ, а именно, че „Чужденец, влязъл в Република България, за да поиска закрила, или който е получил закрила, не може да бъде връщан на територията на държава, в която са застрашени неговият живот или свобода по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение или той е изложен на опасност от изгезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание“. Това е така, тъй като от събраните доказателства не се установява живота или свободата на жалбоподателя да е бил застрашен по някои от признаците, посочени в тази разпоредба. Освен това към настоящия момент не се твърдят проблеми с властите в страната по произход и гражданство, не се посочва и да е бил заплашван по какъвто и да е начин в тази насока.

Предвид изложеното, съдът приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна. Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, като са спазени административно-производствените правила и в съответствие с материалния закон.

Никоя от страните по делото не претендира разноси, поради което съдът не дължи произнасяне.

Така мотивиран, Административен съд София – град,

Р Е Ш Е Н И Е:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Т. Ш. М., ЛНЧ: [ЕГН], [дата на раждане] , в [населено място], Турция, гражданин на Турция, с адрес: [населено място],[жк], [улица], ет. 2, ап. 4, срещу Решение № 1623 от 07.06.2021 г. издадено от Заместник-председател на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, с което е отхвърлена молбата на оспорващия за предоставяне на международна закрила.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: